

Arrest

nr. 166 853 van 28 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, X en X in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, en X, die allen verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, dienen een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 28 mei 2013 de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen en weigert de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

1.2. Bij arresten van 28 november 2013 gekend onder de nummers 114 617, 114 618 en 114 619 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden respectievelijk eerste en tweede, derde en vierde en vijfde verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 4 juni 2013 neemt de verwerende partij de beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekers (bijlagen 13quinquies). Op 5, 6 en 9 december 2013 worden verlengingen van de bevelen toegestaan.

1.4. Op 12 december 2013 dient de raadsman van verzoekers namens hen een aanvraag in ter verlenging van de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten op grond van de artikelen 74/14, §1, alinea 3 en 4, en 74/17, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 8 januari 2014 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een verlenging toe te staan. Deze beslissing wordt door de Raad vernietigd op grond van een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 7 maart 2014 dienen verzoekers een nieuwe asielaanvraag in, die op 31 maart 2014 leidt tot een beslissing tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, maar die uiteindelijk resulteert in een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, op 12 december 2014.

1.7. Met vijf beslissingen van 13 januari 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in hoofde van elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten-asielzoeker. De motieven in elk van deze beslissingen zijn identiek, en luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer [mevrouw], die verklaart te heten

[...]

nationaliteit : Afghanistan

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2) tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 12/12/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. “

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van de kracht van gewijsde van het arrest nr. 123.595 van 6 mei 2014. Het wordt uiteengezet als volgt:

“In dit arrest oordeelde uw Raad betreffende de motivering van de weigering van verlenging van hun bevel om het grondgebied te herhalen:

“Samen met verzoekers dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing elke motivering ontbreekt. Noch de juridische grondslag noch de feitelijke grondslag zijn vermeld. Op de concrete argumentatie van verzoekers, zoals de argumentatie betreffende hun onmogelijkheid tot terugkeer naar

Afghanistan, India en Pakistan en de aangehaalde schending van het non-refoulementsbegin­sel in het kader van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet in hun aanvraag, wordt niet ingegaan”.

Een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten staat gelijk met een weigering van verlenging van het voormalig bevel.

Die beslissingen zijn opnieuw niet gemotiveerd ten aanzien van de argumenten van verzoekers en schenden aldus de kracht van gewijsde van het arrest 123.595.”

2.1.2. De kracht van gewijsde van een vernietigingsarrest van de Raad strekt zich uit tot de onverbrekkelijk met het dictum verbonden motieven houdende uitspraak over de tijdens het rechts­geding betwiste rechtspunten waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren. De kracht van gewijsde steunt op de noodzakelijkheid te beletten dat eenzelfde betwisting altijd zou blijven duren. Dit brengt onder meer met zich mee dat een door de rechter genomen bindende beslissing achteraf niet meer in vraag mag worden gesteld door de in het geding betrokken partijen (cfr. RvS 14 januari 2016, nr. 233.464, de NV AUDIVOX - BBC RECORDS e.a.).

Het arrest waarnaar de verzoekende partijen verwijzen heeft betrekking op de beslissing van 8 januari 2014 tot weigering van de verlenging van eerder gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten. Deze weigering was het resultaat van door verzoekers gestoffeerde aanvraag, waarin zij de redenen hadden uiteengezet die volgens hen een verlenging zouden rechtvaardigen en de Raad oordeelde dat de beslissing niet gemotiveerd was, zo ook niet wat betreft de argumentatie van verzoekers over hun onmogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan, India en Pakistan en de aangehaalde schending van het non-refoulementbegin­sel in het kader van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet in de aanvraag.

De thans bestreden beslissingen vloeien niet voort uit de voormelde vernietiging, maar uit de tweede asielaanvraag die door verzoekers werd ingediend en die uiteindelijk resulteerde in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 12 december 2014 en, uiteindelijk, in de thans bestreden beslissingen, die overigens uitdrukkelijk verwijzen naar de voormelde beslissing van 12 december 2014. Evenmin vloeien de thans bestreden beslissingen voort uit een aanvraag tot verlenging van een eerder bevel waarin argumenten waren aangevoerd waarop de verwerende partij, om te voldoen aan de motiveringsplicht, had moeten antwoorden. Een schending van de kracht van gewijsde van het arrest nr. 123.595 van 6 mei 2014 is derhalve niet aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet, om de volgende redenen:

“De beslissingen van de Commissaris-generaal waarnaartoe de bestreden beslissingen verwijzen bevatten een niet-terugleidingsclausule naar Afganistan.

De Raad van State oordeelde dat een niet-terugleidingsclausule een vermoeden van ernstige moeilijkheden in het geval van terugkeer naar het land van herkomst creëert (zie bij voorbeeld arrest 117.884 van 2.4.2003).

Door geen rekening te houden met de niet-terugleidingsclausule, of ten minste niet specifiek te motiveren waarom, in aanwezigheid an een niet-terugleidingsclausule en het vermoeden dat zulke clausule doet ontstaan, verzoekers toch het grondgebied moeten verlaten, heeft tegenpartij artikelen 7 en 62 van de wet geschonden.”

2.2.2. Het derde middel is genomen uit de schending van artikel 3 van het EVRM en van het non-refoulementbegin­sel. Het wordt uiteengezet als volgt:

“De bestreden beslissingen hebben als gevolg dat verzoekers het Belgische grondgebied moeten verlaten om zich te begeven naar het enige land waarvan ze de nationaliteit bezitten, en waar ze een verblijfsrecht hebben, namelijk Afghanistan.

Ze zouden er in strijd met artikel 3 van het EVRM het slachtoffer worden van vernederende en onmenselijke behandelingen omwille van hun behoren tot drie categorieën die door de UNHCR in haar laatste richtlijnen als bijzonder kwetsbaar beschreven warden, namelijk:

- De Hindoe- en Sikh gemeenschap;*
- De vrouwen;*
- De kinderen.*

Een terugkeer naar Afghanistan zou om die reden ook een schending van het non-refoulement beginsel als gevolg hebben.

Het risico van schending van het non-refoulement beginsel en van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan werd door uw Raad in de arresten 114.617, 114.618 en 114.619 van 28.11.2013 niet onderzocht.

De nadruk werd immers in die arresten gelegd op het feit dat verzoekers misschien over een alternatief land beschikten om zich te hervestigen, zonder aan te duiden welk land precies die alternatief zou vormen. De arresten bevatten geen uitspraak over het risico in Afghanistan zelf."

2.2.3. De beide middelen worden samen beoordeeld.

Zoals reeds gesteld, dienden de verzoekende partijen op 7 maart 2014 een tweede asielaanvraag in. Door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd, in zijn beslissingen van 12 december 2014, vooreerst benadrukt dat de eerste asielaanvraag van verzoekers door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan hun verklaarde verblijf in Afghanistan en Rusland, en dat deze beslissingen en hun beoordeling door de Raad werd bevestigd, dat ondanks de herhaaldelijke aanmoedigingen om zicht te bieden op hun werkelijke situatie voor hun komst naar België zij vasthielden aan hun eerdere, bedrieglijk bevonden verklaringen. Verder in de beslissingen stelt de Commissaris-generaal onder meer het volgende:

"Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te onzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden."

In fine van deze beslissingen wordt gesteld:

"Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris erop dat u niet mag worden teruggeleid naar Afghanistan".

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat het thans bestreden bevel geen gedwongen verwijdering met zich meebrengt naar Afghanistan en evenmin een verplichting om naar dat land te gaan. Ze geeft louter het grondgebied aan van de landen die de verzoekende partijen moeten verlaten. Dat er dus geen rekening zou zijn gehouden met de niet-terugleidingsclausule, zoals verzoekers betogen, kan niet worden volgehouden, en al evenmin dat de verwerende partij hierover in casu verder zou moeten motiveren, temeer gelet op het gestelde in de voormelde beslissingen van de Commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoekers hem niet hebben toegelaten een reëel zicht te krijgen op hun werkelijke herkomst en verblijfssituatie, terwijl wél vaststaat dat grote groepen Afghanen in andere landen een reëel verblijfsalternatief hebben of zelfs de nationaliteit van het gastland hebben verworven. Een schending van de artikelen 7 en 62 van de Vreemdelingenwet is alvast niet aannemelijk gemaakt.

Verder, wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat, mocht de verwerende partij in de toekomst een gedwongen repatriëring naar Afghanistan overwegen, zij niet zal kunnen voorbijgaan aan de genoemde terugleidingsclausules en dat, zo zij daaraan zou verzuimen, de verzoekers dit in rechte zullen kunnen aanvechten.

Zoals dat reeds gesteld is, houden de thans bestreden beslissingen geen gedwongen terugkeer in naar Afghanistan, en verzoekers maken hoegenaamd niet aannemelijk dat zij geen andere keuze zouden hebben dan zich naar Afghanistan te begeven, gelet op de onduidelijkheid die door hen zelf werd gecreëerd derwijze dat er getwijfeld wordt aan het feit dat zij enkel over de Afghaanse nationaliteit zouden beschikken en zij niet in een ander land dan Afghanistan een reëel verblijfsalternatief zouden hebben. Het is van essentieel belang voor het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM om duidelijkheid te hebben over bovenstaande gegevens. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op schending van artikel 3 van het EVRM zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen hebben de verzoekende partijen bijgevolg zelf het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM onmogelijk gemaakt.

Om al deze redenen is een schending van artikel 3 van het EVRM of van het non-refoulementbeginsel dan ook geenszins aangetoond.

2.2.4. Het tweede en derde middel zijn niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS